

PARLEM DE CUINA

Per a degustar amb els sentits (I)

Si la setmana passada parlàvem dels sentits i de com afecten a la nostra forma de menjar, per aquesta setmana i la que ve us proposo 2 receptes que ben segur les gaudireu amb els 5 sentits.

La primera recepta la podreu degustar amb el paladar, tacte, la vista i l'olfacte; es tracta d'una **crema freda de tomàtiga amb menta i formatge maonès torrat**; on combinan colors, aromes, textures i temperatures.

Ingredients per a la crema de tomàtiga, per a 4 persones:

2 cebes tendres.

1 ceba.

3 patates mitjanes.

500 grams de tomàtigs fresques i ben madures.

50 grams de fulles de menta picades.

1,2 litres de brou d'au.

1 copa de nata líquida.

Sal i pebre bo.

1 ratxet d'oli d'oliva verge.

Formatge maonès curat.

Elaboració:

Pelau i netetjau bé tota la verdura.

La ceba i la ceba tendre l'heu de picar ben

petitona, les patates podeu tallar-les a

rodanxes fines i les tomàtigs les heu

d'escaldar, pelar i llevar-lis els pinyols.

Dins una cassola heu de fondejar la ceba, la

ceba tendra i les patates amb una mica d'oli i quan comenci a agafar color podeu afegir-hi la carn de les tomàtigs.

Sofregiu tot el conjunt uns 5 minuts a foc fluixet.

Afegiu a les verdures el brou de

carn (no tot, és millor reservar-ne

un poc per més tard per si n'hem

d'afegir o per si ja fos suficient),

rectificau de sal i deixau que les

patates siguin ben cuites.

Posteriorment passau la crema pel

turmix i després per un xino.

Refinau amb la nata líquida i

afegiu-l'hi la menta picada. Deixau

refredar la crema dins la gelera.

A l'hora de servir tallau el formatge

a làmines petites i els heu de

marcar dins una pella amb un poc

No és recomanable consumir tomàtigs verds (ni les fulles) ja que poden resultar indigestes pel seu alt contingut en solanina. A l'hora de cuinar-les ho hem de fer sempre a foc fluix per tal de preservar les seves qualitats organolèptiques i gaudir d'aquest producte tan sa

d'oli (han d'agafar un poc de color) i serviu-los dins la crema freda.

Amb aquest plat aconseguir una crema freda vermella que contrasta amb el formatge groc calent i les fulles de menta verdes, ambdós darrers productes ben aromàtics.

El truc: Prova de servir la crema dins un tassó de tub; de vidre alt o copa de còctail.

L'apunt: (Referint-nos a l'ingredient principal del plat d'avui).

La tomàtiga, també rep el nom a d'altres països de *Love Apple* (Anglaterra) o *Pomme d'Amour* (França).

Pertany a les família de les solanàcees com la patata, l'albergínia o el pebre.

És originària del Perú i va arribar a Europa cap al segle XVI de la dels conqueridors

espanyols. No és recomanable consumir tomàtigs verds (ni les fulles de la planta)

ja que poden resultar indigestes pel seu alt contingut en solanina.

A l'hora de cuinar tomàtigs ho hem de fer sempre a foc fluix per tal de preservar les seves qualitats organolèptiques i gaudir d'aquest producte tan sa.

Bona setmana i ens trobam d'aquí a 7 dies amb una altra recepta per als sentits.

Podeu enviar els vostres comentaris a Parlemdecuina@hotmail.com o visitar www.cuinant.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

“Little Boy”: Hiroshima i Nagasaki

Cada sis d'agost, durant molts d'anys em passa quasi sempre el mateix. Tinc un gran sentiment de tristor perquè m'arriba el record de les 200.000 persones japoneses assassinades pel govern nord-americà presidit per En Truman. Fou el resultat de que l'avió de combat un B-52 de nom “Enola Gay” amollés sobre Hiroshima la primera bomba atòmica feta amb urani enriquit, batiada com a “Little boy”; a més, no sé si emprar el terme sarcasme, ja que traduït vol dir “petit al·lot”.

Pot ésser que s'hagi escrit sobre aquest fet, i també que tres dies més tard se'n tirés una altra sobre Nagasaki amb més de 100.000 persones assassinades. Si seguim una mica el curs de la història, i ens adonarem que l'excusa de què amb aquesta acció s'acabés més prest la Segona Guerra Mundial, fou totalment mentida. Els assessors de Truman no en veien cap necessitat de fer-ho. Però deixar la seva empremta per demostrar que el poderiu militar nord-americà era el més superior, el va portar a fer aquesta aberració. Tot el seguit d'estratègia per entrar en guerra en el pacífic contra el japó i recuperar illes amb una gran importància geo estratègica, va començar amb Pearl Harbour, quan deixaren amb el cul a l'aire una part de la tropa naval que estava ancorada en aquell port, i sense massa miraments deixaren que fossin bombardejats i executats (els seus propis marins) per l'aviació japonesa. Que es coneixia amb anterioritat el pla d'atac és prou conegut i a més ha quedat demostrat. Aquesta mena d'actuar dels governs nord-americans, no és d'ara, l'han emprada prou sovint i sembla que els hi anat més que bé, per aconseguir els seus objectius. Si ens remuntem històricament quan ells mateixos varen enfonsar el seu cuirassat “Maine” l'any 1898, en el port de l'Habana (266 marins assassinats), la teoria que més es sostén, és l'acusació que es va fer d'un atemptat de militars espanyols contra interessos nord-americans i

tenir motiu suficient per declarar la Guerra a Espanya, intervenint en el conflicte Hispà-Cubà. Sabent la superioritat de la seva armada naval i així poder aconseguir les colònies espanyoles, sens que els hi costar un dòlar. Mesos abans USA havia fet gestions, que no sortiren be, per comprar l'illa de Cuba. A Vedao tenen un memorial de record pels mariners nord-americans morts. Santa barra, déu meu.

I si ens situem molts més propers en la història, recordarem que l'11 S, l'atemptat contra les torres bessones i altres edificis emblemàtics, foren el motiu suficient per Bush, amb l'excusa de la seguretat en front al “terrorisme Islàmic”, per declarar la guerra a Irak, amb el conte de les armes de destrucció massiva que no han aparegut per lloc. I amb l'actoràs Bin Laden entrenat als laboratoris de la CIA, ja que en un moment de la seva vida va fer feina per ells, i ara no dubtaria que continués amb la mateixa trajectòria. Sempre apareix el vídeo quan li convé al govern nord-americà. Ja vaig escriure que crec que els vídeos estan fets a qualche estudi de la Casa Blanca.

He començat amb el record d'aquella acció aberrant, però la meua intenció era posar sobre el paper el que realment va ocórrer, perquè, al manco per part meua hi hagi una constància escrita. De totes maneres hi és, perquè quan el president francès Chirac, començà altre pic les proves nuclears a l'atolò de Mururoa, li vaig escriure una carta oberta, on figurava que qui li endreçava era una es les persones assassinades el 6 d'agost de 1945, que sortí publicada com a carta al director en “El dia del mundo” (any 1995).

Quan esclatà la maleïda bomba “Little boy”, amollada quan hi havia el màxim de població civil al carrer (8'15 h), es creà un sol i la temperatura en segons augmentà a cinc mil graus centígrads. Les persones que no es convertiren en pols, literalment s'encengueren. Després

els supervivents foren agranats per uns vents que arribaren a més de 1600 km/h. Quan això va acabar, començà la pluja àcida amb el núvol radioactiu enverinant-ho tot. Persones, plantes, arbres, rius, tot. Pensar en tota l'agonia que varen haver de patir aquelles pobres persones que cap culpa tenien, m'estarrufa i em torna posar de molt mala llet, malgrat la tristor impera.

Encara avui en dia hi ha persones amb tractaments mèdics arrel del que han desenvolupat d'aquella bestialitat.

Sé que no els retornaré la vida, i no havia arribat a escriure res mai sobre aquest fet, m'ho havia quedat per a mi tot sol, excepte la carta que he esmentat, però aquesta vegada he volgut retre un record a totes aquelles persones assassinades per intentar imposar un poder que encara avui en dia estem patint.

La conclusió és que per aconseguir el que volen diversos governs nord-americans, a més de sacrificar i executar persones d'altres nacionalitats, no han tingut tampoc cap tipus de mania de fer-ho amb els mateixos nord-americans. Això a mi m'indica que la gran potència mundial ha estat governada per descervellats, mentalment malalts, i per mostra tenim a En Bush, que ha estat el President nord-americà més votat en la història d'aquell país. Déu que ho entengui.

He fets molts d'al·legats a favor de la Vida i no em cansaré, malgrat que moltes vegades em senti un tant decepcionat de veure com la barroeria, la ignorància i l'estupidesa més supina, forma part dels qui, diuen governar el nostre planeta. De moment encara no he dit aquella frase, que fa estona s'estilà: “Aturau el món, que em baixo”.

Josep Bonnín

